

FESTIVAL SVJETSKOG KAZALIŠTA 2015. / 15. DO 27.9.2015.

15.9. 20 h ZAGREBAČKO KAZALIŠTE MLADIH

Pluća / Lungs

redateljica: Katie Mitchell, Schaubühne aus Lehniner Platz

16. i 17. 9. 20 h HRVATSKO NARODNO KAZALIŠTE / **16.9. SVEČANO OTVARANJE FSK**

Go down, Moses

redatelj: Romeo Castelluci, Societas Raffaello Sanzio

17. i 18.9. 20 h ZAGREBAČKO KAZALIŠTE MLADIH

Višnjik / Cherry Orchard

Tg STAN

27.9. 20h SCENA TRAVNO

Moja žena se naljutila / My wife got angry

redatelji: Ene-Liis Semper i Tiit Ojasoo, NO99

Sve predstave imaju hrvatski prijevod

PLUĆA / LUNGS

Duncan Macmillan

Redateljica: Katie Mitchell

Dramaturg: Nils Haarmann

Kostimografkinja i scenografkinja: Chloe Lamford

Oblikovatelji zvuka: Max i Ben Ringham

Oblikovatelj svjetla: Jack Knowles

Izvođači: *Christoph Gawenda, Jenny König*

www.schaubuehne.de

Predstava traje 1h i 20 min

Schaubühne aus Lehniner Platz, Berlin, Njemačka

Današnje vrijeme. Par, muškarac i žena u svojim kasnim dvadesetima. Žive u velikom gradu, dobro su obrazovani i rade zanimljive poslove. Kupuju *fair-trade* kavu i iz principa bojkotiraju velike trgovačke lance. Gledaju originalne verzije art filmova uz titlove i čitaju knjige o aktualnim političkim pitanjima. Neprestance se uvjeravaju *Mi smo ispravni ljudi*.

Istodobno se događa i ovo: Svjetska populacija broji više od 7 milijarda, 2,6 ljudi rađa se svake sekunde - uskoro ćemo doseći 10 milijarda stanovnika. Potreba za hranom i pitkom vodom raste, uz potrošnju energije i prirodnih resursa. Gužva je sve veća. Globalno zatopljenje, prirodne katastrofe i sve češće nepredvidljive klimatske promjene djeluju kao bezazlene nuspojave. U bliskoj budućnosti se zbog vode, hrane i izvora energije naziru krize ili čak građanski ratovi.

Može li itko donijeti dijete na takav svijet? Par želi djecu, ali iz toga nastaju sljedeća proturječja - *Mogu sedam godina svakodnevno letjeti od Londona do New Yorka i emitirati ću manje ugljikova dioksida nego ako imam dijete. Deset tisuća tona CO₂! Dok se svađaju, sat otkucava, što će prvo biti uništeno - njihova veza ili okoliš?*

Katie Mitchell je 2011. režirala *Deset milijardi*, deprimantno predavanje futurologa Stevena Emmotta, kao *cross-over* između kazališta i znanosti. Uz novu dramu Duncana

Macmillana, Katie Mitchell propituje osobna i globalna proturječja na početku novoga tisućljeća.

GO DOWN, MOSES

Redatelj, scenograf, kostimograf, oblikovatelj svjetla: Romeo Castellucci

Skladatelj: Scott Gibbons

Autori tekstova: *Claudia Castellucci i Romeo Castellucci*

Suradnici na scenografiji: Massimiliano Scuto, Massimiliano Peyrone

Modeli, maske, i strojevi na pozornici: Giovanna Amoroso, Istvan Zimmermann

Izrada kostima: Laura Dondoli

Izvođači: *Rascia Darwish, Gloria Dorliguzzo, Luca Nava, Stefano Questorio, Sergio Scarlatella*

Izvršni producent: *Societas Raffaello Sanzio*

Koprodukcija: Théâtre de la Ville i Festival d'Automne à Paris; Théâtre de Vidy-Lausanne;

deSingel International Arts Campus /Antwerpen; Teatro di Roma; La Comédie de Reims;

Maillon, Théâtre de Strasbourg / Scène Européenne; La Filature, Scène Nationale-Mulhouse;

Festival Printemps des Comédiens; Athens Festival 2015, Le Volcan, Scène Nationale du Havre; Adelaide Festival 2016 Australia; Peak Performances 2016, Montclair State-USA;

Uz sudjelovanje Festivala TransAmérique iz Montreala.

Zahvala na suradnji: Comune di Senigallia - Assessorato alla Promozione dei Turismi, Manifestazioni / AMAT

www.raffaellosanzio.org

Predstava traje 1h i 20 min

Societas Raffaello Sanzio, Italija

Predstava prikazuje različite trenutke Mojsijeva života onako kako su ispričovijedani u Knjizi Izlaska. U životu toga čovjeka postoji nešto što je svojstveno duhu našega vremena. Kao i kod Michelangelova *Mojsija*, koji je opisan u Freudovu eseju posvećenom kiparevu djelu – prorok monoteizma prikazan je ovdje kao čovjek prinuđen reagirati u trenutku suočenja s teškoćama koje mu Bog – bez imena i bez lika – stavlja pred njega: ostavljen je kao novorođenče u vodama Nila, susret s misterijem gorućega grma koji u *kabodu* - zaslijepljujućem sjaju u slavu YHWH, manifestira samoga sebe, 40 dana na brdu Sinaj, gdje je na pločama primio Božje zapovijedi, kako bi na svojem povratku otkrio Zlatno tele koje je njegov narod podigao i štovao.

Mojsijev lik pretapa se iz prizora u prizor, zanemarujući biografsko pripovijedanje kako bi se proširio na ideje, osjećaje i predosjećaje otkrivenja koje se događa sada, u našem vremenu. Mojsije se približava pogledu gledatelja, utjelovljen je u svakom elementu izvedbe zamišljene u slikama i fragmentima, vibracijama duha koje izranjaju kao krugovi na vodi životnoga vremena i prostora.

Naslov *Go down Moses* priziva znamenitu duhovnu pjesmu američkih robova, kojom su se poistovjećivali sa židovskim narodom, naviještajući vlastiti povratak u Afriku. Izraelci, koji su se vratili iz babilonskoga ropstva i koji su, zahvaljujući Mojsiju, spašeni od ropstva u Egiptu, bili su simbol njihova oslobođanja, a danas pjesma američkih robova može označiti i stanje duhovnoga ropstva, odnosno prognanstvo iz *bivanja*.

Naposljetku, poput dvaju lica istoga novčića, dvije slike usmjeravaju i vode ovu predstavu: Gorući grm, koji predstavlja istinsku sliku, što poriče bilo kakvu vrstu

prikazivanja i predstavljanja – *Ja sam onaj koji jesam*, i Zlatno tele, koje umjesto toga prikazuje lažnu sliku, onu koja objašnjava tu istu frazu. Sve što se nalazi između toga predmet je ovoga kazališnog rada.

cleardot

VIŠNJIK

Anton Pavlovič Čehov

Izvođači i autori: Evelien Bosmans, Evgenia Brendes, Robby Cleiren, Jolente de Keersmaeker, Lukas De Wolf, Bert Haelvoet, Minke Kruyver, Scarlet Tummers, Rosa Van Leeuwen, Stijin Van Opstal, Frank Vercruyssen

Oblikovatelj svjetla: Thomas Walgrave

Kostimografkinja: An d'Huys

Tehnika i produkcija: STAN

Koprodukcija: Kunstenfestivaldesarts (Bruxelles), Festival d'Automne (Paris), Théâtre de la Colline (Paris), TnBA (Bordeaux), Le Bateau Feu (Dunkerque), Théâtre Garonne (Toulouse), Théâtre de Nîmes i STAN

Projekt je nastao u suradnji s NXTSTP, uz potporu *Programa za kulturu* Europske unije

www.stan.be

Predstava traje 2 h

Tg STAN, Belgija

Sljedeća drama koju ću napisati bit će smiješna, jako smiješna, barem u namjeri. (Čehov Olgi Knipper, 7. ožujka 1901.)

U *Višnjiku* su prisutni svi tipični elementi Čehovljevih drama: neprekidno kretanje likova, stalne promjene ritma i napetosti, dijaloz koji se pojavljuju nasumično i nepovezano, nenadano prekidani naizgled nebitnim uplitanjem i informacijama, važni se podatci i osjećaji pojavljuju bez najave, elegancija u detaljima, ekonomičnost u riječima - Čehov je najveći majstor ekonomije izraza - otvorena struktura, dramatsko polje prije nego dramatična replika, osjećaji bez pretjerivanja, bez razmetanja, bez velikih istina. Istina u ovom komadu je skromna, jednostavna, neizravna; ona je ukorijenjena u poznatom ritmu naših života. Ništa nije prenapuhano, dimenzije su poznate, a ipak, sve je drugačije zahvaljujući mašti koja nam dopušta da uđemo dublje u čudnovatost svakodnevice. Američki pisac Richard Gilman *Višnjik* naziva *istinskom komedijom velike ozbiljnosti*.

Čehovljev postupak često se uspoređuje sa skladateljskim ili slikarskim: jedan potez kistom ovdje, drugi ondje, produžena replika, neočekivana točka, postupno ispunjavanje površine, znakovi, mrlje, svjetlo i tama, poliranje, nadgradnja... Ali ipak, koliko god bilo pokušaja da se odgonetne, *Višnjik* ostaje zagonetkom i Čehova se ne može staviti *ad acta*. Od samih početaka izvođenja, ta je drama razapeta između izvedbenih krajnosti: naturalizam ili poetičnost, realizam ili simbolika, društvena lamentacija ili proročanstvo, komedija ili tragedija... Često postavljan iz ideološke kratkovidnosti, *Višnjik* je već svakako etiketiran: politička optužnica, poetsko melankolična slika vremena, nostalgična kontemplacija, hvalospjev napretku, društvena satira... Likovi neprekidno zastupaju ovu ili onu ideologiju, ovisno o tome što se želi postići. Je li Lopahin sada junak koji zastupa napredak i suradnju? Ili je skorojević, neodgojeni seljak, zaslijepljen novcem? Je li Ljubov Andrejevna razmaženo i sebično derište koje predstavlja nekadašnju slavu stare zemljoposjedničke vlastele i bi li bilo bolje da što prije nestane sa svom svojim klikom? Ili je ona senzualna i neodoljiva oda krhkosti čovječanstva i suštinskoj besmislenosti naših života? Simbolizira li ona pravo na tu besmislenost, pravo na ljepotu, na kulturu, na sve što nema tržišnu vrijednost? Je li Trofimov prosvijetljen duhom ili lijeni, brbljavi pametnjaković? Je li moguće da u komadu nema nikakve moralne osude? Govori li Čehov kroz svoje likove ili ih jednostavno pušta da govore? Jesu li mišljenja koja ti likovi iznose pred nas ujedno i teme ove drame? Ili su to samo mišljenja koja se pojavljuju u drami? Je li moguće da su mnoge razine ljudskog djelovanja jednostavno samo prikazane u svoj svojoj zamršenosti? I je li moguće da *Višnjik* neće otkriti svoje tajne, da likovi neće objasniti zašto čine to što čine...?

Čehov bi odgovorio: *Sve to i još štošta drugo, moraš otkriti sam. Ili ne.*

Anton Pavlovič Čehov ostavio je neizbrisiv trag u kazališnoj povijesti, njegova proza, pisma i dramska djela još uvijek su među vrhuncima svjetske literature. Njegovo shvaćanje najskrovitijih osjećaja je neusporedivo, a njegovo razumijevanje ljudskog ponašanja bez premca. Bio je moralni revolucionar, naučio nas je da promatramo ljude onakve kakvi jesu, veliki i mali, jaki i slabi, dobri i loši, pokvareni i uzvišeni... on je i dalje majstor drame bez dramatičnosti i zauvijek će pripadati malom broju autora koji su nam dragocjeni u potrazi za ljudskošću i čija će nam oštroumnost pomoći da sačuvamo ili iscijelimo naše osobno i kolektivno mentalno zdravlje...

I onda zašto postavljati *Višnjik* 2015.? Zato što... ili zato što... ili zato... ili...

NO51

MOJA ŽENA SE NALJUTILA

Režija, scenografija i kostimografija: Ene-Liis Semper i Tiit Ojasoo

Dramaturg: Eero Epner

Oblikovatelj zvuka: Hendrik Kaljujärv

Izvođači: Eva Klemets, Rea Lest, Gert Raudsep, Rasmus Kaljujärv, Jörgen Liik, Simeoni Sundja te Juhan Ulfsak i Linda Vaher kao gosti

www.no99.ee

Predstava traje 1 h i 40 min

NO99, Estonija

U suvremenom društvu slike imaju neobičnu moć. Posvuda su slike onoga što bi trebalo predstavljati savršen život. Ljudi su toliko zatrpáni tim slikama da misle da moraju živjeti prema njima kao da su njihove vlastite. U svijetu kopija lako je izgubiti pojam o tome što je jednom bio original. To je nešto posve društveno, ali i duboko osobno. Slike su u samom srcu naših života. Stvaramo ih i skupljamo, a da ne znamo gdje ih spremiti i kako razvrstati. Postoje slike koje se manje ili više svjesno gomilaju u našem sjećanju. Naposljetku, tu je i slika koju imamo o sebi, ona koju pokušavamo prikazati drugima...

U NO51 *Moja žena se naljutila*, Ene-Liis Semper i Tiit Ojasoo, dvoje estonskih umjetnika, pripovijedaju priču o čovjeku koji ostaje sam nakon što su ga napustili žena i djeca. Njegova žena je tijekom svađe uništila sve fotografije koje su snimili tijekom zajedničkog odmora na nekome rajskome otoku, ali on će, samo kroz sjećanja na osjećaje koje je želio zabilježiti na tim fotografijama, pokušati nemoguće - ponovno stvoriti izgubljene slike. Odjednom se pojavljuje skupina potpunih stranaca koja mu pomaže s tim donkihotskim zadatkom. Oni na tim iznova stvaranim fotografijama postaju njegova obitelj, njegovi voljeni. Uz djelovanje neobične skupine likova uživo se snimaju stotine fotografija i projiciraju na pozornici. Stvara se dvostrukost stvarnosti; stvarnosti slike i realiteta, kopije i originala.

Jean Baudrillard je napisao: *Fotografija je naš egzorcizam. Primitivna društva imala su svoje maske, buržoasko društvo svoja zrcala. Mi imamo svoje slike.* Svakoga dana, svake sekunde okruženi smo s oceanima slika, nečijim pokušajima da makar na trenutak zaustavi vrijeme. Predstava *Moja žena se naljutila* autora Tiita Ojasooa i Ene-Liis Semper zadubljena je u taj fenomen koji se nalazi u samoj srži današnjeg života, a publika to

gleda kao način da se zaustavi svijet u vrtnji, da se obrani nečije postojanje i pokaže važnost onoga što smo prošli.